Lietas Nr. A420248916
Lietas arhīva Nr. A42-00522-17/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 31.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis A.Dreimanis,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Finanšu ministrijas 2016.gada 7.jūnija lēmuma Nr.12-34/38 „Par /pers. A/ piemēroto disciplinārsodu – rājiens" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) ģenerāldirektora 2016.gada 4.februāra lēmumu Nr.9.5-14/48 „Par disciplinārsoda piemērošanu /pers. A/" (turpmāk – disciplinārsoda lēmums) pieteicējam dienesta ģenerāldirektora vietniekam muitas jomā, Muitas pārvaldes direktoram /pers. A/ piemērots disciplinārsods rājiens par Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 36.panta pirmajā daļā noteiktā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu. Tas ir, par amata pienākumu nolaidīgu pildīšanu, kas izpaudusies tādējādi, ka pieteicējs, pildot amata pienākumus, 2015.gada 28.septembrī intervijā žurnālistam neētiskā un aizskarošā formā sniedzis patiesībai neatbilstošu, sagrozītu un ar dienesta ģenerāldirektoru nesaskaņotu informāciju par jautājumiem, kas pārsniedz pieteicēja amata kompetenci.
Pieteicējs apstrīdēja disciplinārsoda lēmumu.

[2] Finanšu ministrija (turpmāk – ministrija) ar 2016.gada 7.jūnija lēmumu Nr.12-34/38 „Par /pers. A/ piemēroto disciplinārsodu – rājiens" (turpmāk – ministrijas lēmums) atstāja negrozītu disciplinārsoda lēmumu.
Ministrijas lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.
[2.1] Pieteicējs, pildot amata pienākumus, 2015.gada 28.septembrī sniedza interviju žurnālistam par jautājumiem, kas pārsniedz viņa kā dienesta muitas jomas amatpersonas kompetenci (par jautājumiem, kas skar dienesta ģenerāldirektora vietnieka noziedzības apkarošanas jomā pakļautībā esošo struktūrvienību darbu). Pieteicējs nebija intervijas sniegšanu par savu amata kompetenci pārsniedzošiem jautājumiem saskaņojis ar dienesta ģenerāldirektora p.i., dienesta ģenerāldirektora vietnieku noziedzības apkarošanas jomā. Pieteicējs par savu amata kompetenci pārsniedzošajiem jautājumiem sniedza patiesībai neatbilstošu, sagrozītu informāciju, negatīvi komentēja dienesta Finanšu policijas amatpersonu darbu. Pieteicēja izteikumi, kas apstākļos, kuros pieteicējs interviju sniedza kā dienesta amatpersona, ir vērtējami kā dienesta oficiālais viedoklis, neatbilst ētikas normām un klaji aizskar dienesta Finanšu policijas amatpersonu reputāciju.
[2.2] Sniedzot interviju plašsaziņas līdzeklim, pieteicējam bija pienākums paust dienesta oficiālo viedokli savas amata kompetences ietvaros. Tas, ka pieteicējs publiski pauda savu subjektīvo viedokli par dienesta Finanšu policijas pārvaldes kolēģu nekompetenci, ir neētiski un nepieļaujami. Pieteicēja izteikumi intervijā ir ievēroti sabiedrībā un ir nodarījuši kaitējumu dienesta Finanšu policijas pārvaldes darbam un dienesta reputācijai kopumā.
[2.3] Pieteicējs ir pieļāvis rupju neuzmanību, sniedzot žurnālistam viedokli, kas neatbilst ētikas normām un nav pieteicēja tiešā kompetencē. Pieteicējs ir apzinājies, ka tā rīkojoties, var iestāties dienesta Finanšu policijas pārvaldei un dienestam kopumā nelabvēlīgas sekas, bet viegļprātīgi paļāvies, ka tās neiestāsies vai tās varēs novērst.
[2.4] Ievērojot pieteicēja izteikumu raksturu, disciplinārpārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu. Līdz ar to pieteicējam ir piemērojams disciplinārsods.

[3] Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikumu par ministrijas lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.
[3.1] No Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmās daļas izriet, ka pieteicēju varēja saukt pie disciplināratbildības tikai par viņa amata pienākumu pildīšanu. Lai konstatētu, ka pieteicējs ir izdarījis Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, nepieciešams pārbaudīt, vai pieteicēja amata pienākumos ietilpa tie pienākumi, par kuru nepamatotu nepildīšanu pieteicējs tika saukts pie disciplināratbildības.
[3.2] Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 100.pantu ikvienam ir tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt, izplatīt informāciju un paust savus uzskatus. Lai gan Satversme pieļauj šo tiesību ierobežošanu, to var darīt tikai likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību. Tā kā disciplinārlietas izmeklēšanas gaitā tika atzīts, ka pieteicējs bija tiesīgs sniegt interviju bez dienesta Stratēģiskās vadības lietu un sabiedrisko attiecību pārvaldes darbinieka klātbūtnes, tad pieteicējam bija tiesības intervijas laikā paust savu viedokli un atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem. Atšķirīga viedokļa paušana nerada citu personu vai iestādes struktūrvienību aizskārumu.
[3.3] Ir jānošķir jēdziens „ziņa" no jēdziena „viedoklis", jo fakti ir pakļaujami patiesības pārbaudei. To pastāvēšana var tikt pierādīta. Taču prasību pierādīt izteikumu atbilstību patiesībai nevar attiecināt uz viedokli. Ja pieteicēja viedoklis būtu vērtējams kā „ziņa", pārsūdzētajā lēmumā būtu argumenti, kuri atspēkotu pieteicēja viedokli, jo tie būtu pakļaujami patiesības pārbaudei. Taču pārsūdzētais lēmums nesatur pretargumentus. Ņemot vērā minēto, pieteicēja viedoklis ir subjektīvs un nesatur ziņas, tāpēc nevar tikt vērtēts kā patiess vai nepatiess.
[3.4] Nav sniegts skaidrojums par to, kādā veidā pieteicējs ar saviem izteikumiem ir radījis kaitējumu dienesta reputācijai. Nav pietiekami konstatēt prettiesisku rīcību. Ir jākonstatē arī sekas, kas radītas ar šo rīcību, un cēloņsakarība starp tām. Tā kā pārsūdzētajā lēmumā tika atzīts, ka pieteicējs bija tiesīgs sniegt interviju, tad uzskatāms, ka pieteicējs nav izdarījis neko prettiesisku. Savukārt tiesiskas darbības nevar radīt kaitējumu. Nepamatots apgalvojums par kaitējumu dienesta reputācijai nevar būt par pamatu, lai pieteicēju sauktu pie disciplināratbildības.

[4] Ministrija un dienests rakstveida paskaidrojumos norādīja, ka disciplinārsods pieteicējam piemērots pamatoti.

Motīvu daļa

[5] Saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmo daļu par disciplinārpārkāpumu atzīstams ierēdņa ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums (darbība vai bezdarbība), kas minēts šajā likumā un ir saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu. Minētā likuma 36.panta pirmā daļa noteic, ka par amata pienākumu, konkrēta rīkojuma vai uzdevuma nepamatotu nepildīšanu vai novēlotu, nolaidīgu vai nekvalitatīvu pildīšanu izsaka rājienu vai samazina mēnešalgu uz laiku no trim mēnešiem līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas.

Ar ministrijas lēmumu (kā disciplinārsoda lēmuma galīgo noformējumu) pieteicēja darbībās ir konstatēts Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzētais pārkāpums – amata pienākumu nolaidīga pildīšana.

[6] Ministrijas lēmumā atzīts, ka disciplinārpārkāpumu pieteicējs izdarījis ar to, ka 2015.gada 28.septembrī žurnālistam sniegtās intervijas laikā ir izteicies par jautājumiem, kas pārsniedz viņa amata kompetenci, nebūdams saskaņojis dienesta viedokļa paušanu savu amata kompetenci pārsniedzošajos jautājumos ar augstāku amatpersonu, turklāt par attiecīgajiem jautājumiem izteicies neētiski un aizskaroši, negatīvi komentējot citas dienesta struktūrvienības amatpersonu darbu, šajā sakarā sniedzis nepatiesu un sagrozītu informāciju. Dienests un ministrija pieteicēja rīcību vērtē kā amata pienākumu izpildes ietvaros veiktu.

Savukārt pieteicēja pozīcijas būtība ir, ka atbilstoši Satversmes 100.pantam viņam kā jebkurai privātpersonai ir tiesības uz vārda brīvību. Līdz ar to pieteicējs uzskata, ka viņam bija tiesības intervijā paust savu subjektīvo viedokli un atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem pēc saviem ieskatiem.

[7] Pieteicējs pamatoti norāda, ka nepieciešams pārbaudīt, vai pieteicēja amata pienākumos ietilpa tie pienākumi, par kuru nolaidīgu pildīšanu viņš saukts pie disciplināratbildības.

Dienesta ģenerāldirektora vietnieka muitas jomā, Muitas pārvaldes direktora amata apraksta (*lietas 163.–164.lapa*) 4.32.apakšpunktā noteikts, ka dienesta ģenerāldirektora vietniekam muitas jomā, Muitas pārvaldes direktoram ir pienākums atbilstoši dienesta ģenerāldirektora norādījumiem pārstāvēt Muitas pārvaldi plašsaziņas līdzekļos.

Tādējādi dienesta Muitas pārvaldes viedokļa sniegšana plašsaziņas līdzekļiem ietilpa pieteicēja amata pienākumos.

[8] No lietas materiālos esošajām elektroniskā pasta vēstulēm (*lietas 22.–25lapa*) redzams, ka laikraksta „Dienas Bizness" žurnālists vērsās dienestā ar lūgumu noorganizēt interviju klātienē ar kādu dienesta Muitas pārvaldes pārstāvi, kurš sniegtu skaidrojumu par jauno kārtību tranzīta procedūras piemērošanā attiecībā uz ostām. Intervijas pieprasījums bija adresēts dienestam kā iestādei, un intervijas sniegšanu organizēja dienesta Stratēģiskās vadības lietu un sabiedrisko attiecību pārvaldes Sabiedrisko attiecību daļa. Apstiprinājumu par intervijas sniegšanu, kurā bija norādīts, ka interviju sniegs dienesta ģenerāldirektora vietnieks muitas jomā, Muitas pārvaldes direktors, pēc organizatorisku pasākumu veikšanas dienesta iekšienē žurnālistam nosūtīja dienesta sabiedrisko attiecību speciālists. Kā konstatēts disciplinārlietas izmeklēšanā, laikraksta „Dienas Bizness" žurnālistam 2015.gada 28.septembrī plānotā intervija, kurā bija paredzēts sniegt skaidrojošu komentāru par jaunās tranzīta procedūras piemērošanas kārtību ostu (Rīgas brīvostas) kontekstā, bija iekļauta dienesta iknedēļas pārskatā par nozīmīgākajiem starpresoru sanāksmēm, pārstāvību Saeimā un Ministru kabinetā, tikšanos ar nozaru ekspertiem laikposmā no 2015.gada 28.septembra līdz 2.oktobrim sadaļā „VID plānotās aktivitātes plašsaziņas līdzekļos" (*sk. disciplinārsoda lēmuma 1.3.apakšpunktu*).

Tātad intervijas pieprasījums bija adresēts dienestam ar mērķi saņemt iestādes skaidrojumu par noteiktu dienesta Muitas pārvaldes kompetencē esošu jautājumu saistībā ar tranzīta procedūras piemērošanu ostām. Intervijas sniegšana no dienesta puses tika oficiāli organizēta kā dienesta aktivitāte plašsaziņas līdzekļos. Šādos apstākļos ir pamatots disciplinārsoda lēmumā izdarītais secinājums, ka pieteicējs interviju sniedza kā dienesta ģenerāldirektora vietnieks muitas jomā, Muitas pārvaldes direktors. Līdz ar to pieteicējam bija pienākums intervijas laikā paust dienesta oficiālo viedokli savas amata kompetences ietvaros.

Tas nozīmē, ka pieteicējs konkrētajā gadījumā nevar atsaukties uz Satversmes 100.pantu (vārda brīvību), jo pieteicējs interviju nesniedza kā privātpersona, bet kā dienesta pārstāvis, pildot amata pienākumus.

Attiecīgi tālāk pārbaudāms, vai pieteicējs amata pienākumus pildīja nolaidīgi.

[9] No laikrakstā „Dienas Bizness" 2015.gada 29.septembrī publicētā raksta „VID lēmums draud palielināt budžeta robu" (*lietas 95.lapa*) izriet, ka pieteicējs intervijā ir norādījis:

„Tā kā Finanšu policija uzskata, ka tranzīta deklarāciju anulēšana ir noziegums, tad Muitas pārvaldes darbinieki nevēlas riskēt ar nokļūšanu atstādināto kolēģu situācijā vai nonākšanu cietumā, un, lai deklarācijās nerastos kļūdas, burtiski izpilda regulas prasības, ..";

„FP [Finanšu policija – tiesas piezīme] savas nezināšanas un neizpratnes dēļ tomēr nav ņēmusi vērā ne ES [Eiropas Savienības – tiesas piezīme] praksi, ne judikatūru."

[10] Ir pamatots iestāžu secinātais, ka pieteicējs ir izteicies par jautājumiem, kas pārsniedz viņa amata kompetenci. Pieteicējs intervijas laikā ir komentējis dienesta Finanšu policijas pārvaldes darbu, lai gan šī dienesta struktūra neatradās pieteicēja kā dienesta ģenerāldirektora vietnieka muitas jomā, Muitas pārvaldes direktora padotībā. Nav strīda, ka pieteicējs viedokļa sniegšanu par dienesta Finanšu policijas darbu nebija saskaņojis ar dienesta ģenerāldirektora p.i., ģenerāldirektora vietnieku noziedzības apkarošanas jomā. Šāda pieteicēja rīcība jau pati par sevi ir vērtējama kā amata pienākumu izpildē pieļauta nolaidība.

[11] Turklāt pieteicējs, bez saskaņojuma paužot dienesta viedokli ārpus savas amata kompetences robežām, ir norādījis, ka nepiekrīt dienesta Finanšu policijas pārvaldes veiktajām darbībām saistībā ar tranzīta deklarāciju anulēšanu; norādījis, ka Finanšu policijas pārvalde neņem vērā Eiropas Savienības tiesību avotus. Tādējādi pieteicējs negatīvi komentējis citas dienesta struktūrvienības darbu un amatpersonu kompetenci. Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti atzīts, ka pieteicēja izteikumi pēc formas un satura ir klaji aizskaroši.

[12] Ierēdņa pamatpienākumus nosaka Valsts civildienesta likuma 15.pants. Atbilstoši minētā panta pirmās daļas 1.punktam ierēdņa pienākums ir ievērot Satversmi, Latvijai saistošas starptautisko tiesību normas, likumus un citus normatīvos aktus. Minētās panta daļas 3.punkts noteic, ka ierēdņa pienākums ir apzinīgi, izrādot personisko iniciatīvu un darbojoties sabiedrības interesēs, pildīt amata pienākumus, priekšniecības likumīgos rīkojumus, atbildēt par savu darbību normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un ievērot Ministru kabineta noteiktos ierēdņa uzvedības principus. Saskaņā ar Valsts

civildienesta likuma 15.panta otro daļu ierēdnis amata pienākumu izpildes laikā un ārpus tā ar savu rīcību nedrīkst diskreditēt sevi, iestādi un valsti.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2001.gada 9.janvāra instrukciju Nr.1 „Ierēdņa uzvedības principi" (turpmāk – Ierēdņa uzvedības principi) ierēdnis uzvedas tā, lai tiktu vairota sabiedrības uzticība valsts pārvaldei (*2.punkts*). Ierēdnis amata pienākumus pilda rūpīgi, ar atbildības izjūtu un vienādu attieksmi pret visiem sabiedrības locekļiem (*4.punkts*). Ierēdnis sniedz patiesu informāciju citiem ierēdņiem un sabiedrībai (*7.punkts*). Ierēdnis izmanto visas normatīvajos aktos noteiktās tiesības sabiedrības interešu aizsardzībai (*8.punkts*). Ierēdnis, pildot amata pienākumus, neņem vērā personiskās intereses (*12.punkts*). Ierēdnis dienesta stāvokli un informāciju, ko ieguvis, pildot amata pienākumus, izmanto tikai sabiedrības labā (*14.punkts*).

Dienesta 2007.gada 8.novembra iekšējo noteikumu Nr.1 „Valsts ieņēmumu dienesta Ētikas kodekss" (turpmāk – Ētikas kodekss) 6.4.apakšpunkts noteic, ka darbinieks ir neitrāls savā rīcībā, lēmumos un spriedumos, ievēro Satversmi, normatīvos aktus, dienesta iekšējos normatīvos aktus un Ētikas kodeksa normas. Atbilstoši Ētikas kodeksa 7.3.apakšpunktam darbiniekam jābūt lojālam pret dienestu un jāievēro tā darbības mērķi saskaņā ar dienesta darbību reglamentējošajiem normatīvajiem aktiem.

No minētajām tiesību un dienesta ierēdņiem saistošajām ētikas normām izriet ierēdņa neitralitātes un lojalitātes pienākums. Ierēdnim, neatkarīgi no viņa personiskajiem uzskatiem, ar savu rīcību amata pienākumu izpildē ir jādemonstrē, ka viņa mērķi sakrīt ar iestādes mērķiem, un jāveicina to sasniegšana, tostarp gadījumos, kuros ierēdnis pārstāv iestādi komunikācijā ar sabiedrību. Ierēdnis nedrīkst pretnostatīt savu subjektīvo viedokli iestādes oficiālajam viedoklim; šādos gadījumos, pildot ierēdņa amata pienākumus, ierēdnim jāpauž iestādes oficiālais viedoklis. Iestādes viedoklis tiek formulēts valsts pārvaldes hierarhiskās kārtības ietvaros, un ierēdnim tas ir jāpauž tālāk atbilstoši viņa vietai iestādes hierarhijā. Ierēdnis nedrīkst ar savu rīcību (tostarp publiskajiem izteikumiem) diskreditēt iestādi un valsti. Ierēdnim jāapzinās, ka, pildot amata pienākumus, viņš uzstājas kā iestādes daļa atbilstoši savai vietai iestādes struktūrā, nevis pauž savu personisko viedokli. Proti, ierēdnis, pildot amata pienākumus, neuzstājas kā privātpersona, kurai vārda brīvības ietvaros ir tiesības paust savu subjektīvo viedokli, bet īsteno valsts funkcijas savas amata kompetences ietvaros un atbilstoši amata izpildi regulējošajām normām.

[13] Lai gan no pieteicējam amata pienākumu izpildē saistošā neitralitātes un lojalitātes pienākuma izriet, ka viņam ar savu rīcību un lēmumiem bija jāapliecina sava vienotība ar dienestu un jāveicina dienesta mērķu sasniegšana atbilstoši savai vietai iestādes hierarhijā (ņemot vērā dienesta ģenerāldirektora kā iestādes vadītāja noteikto iestādes pozīciju tā darbību kopumā skarošos jautājumos), pieteicējs intervijā nepārprotami norādījis, ka nepiekrīt dienesta Finanšu policijas pārvaldes praksei, turklāt izteicies kolēģu profesionalitāti apšaubošā un aizskarošā veidā. Tādā veidā pieteicējs sabiedrībā radījis ilūziju, ka pastāv sašķeltība un viedokļu atšķirība starp vienas iestādes vairākām struktūrvienībām, lai gan atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 6.pantam valsts pārvalde ir organizēta vienotā hierarhiskā kārtībā, kas nodrošina, ka valsts pārvalde visos gadījumos spēj formulēt vienotu viedokli, kas attiecīgi paužams publiski kā iestādes oficiālais viedoklis. Līdz ar to pieteicējs, sniedzot viedokli plašsaziņas līdzekļos, nav bijis neitrāls un lojāls pret dienestu. Tādējādi pieteicējs ir pārkāpis viņam amata pienākumu izpildē sasitošās tiesību un ētikas normas.

Kā pamatoti atzīts ministrijas lēmumā, pieteicējam kā dienesta muitas jomas amatpersonai intervijā vajadzēja sniegt dienesta oficiālo viedokli par jautājumiem muitas jomā. Ja nu tomēr pieteicējs intervijā tomēr skāra citas struktūrvienības darbu, tad tas bija jādara, neitrāli un korekti norādot uz dienesta vai attiecīgās dienesta struktūrvienības noteiktā kārtībā formulēto oficiālo viedokli, ciktāl tas pieteicējam bija zināms; vai arī pieteicējam bija jālūdz pēc viedokļa vērsties dienesta sabiedrisko attiecību struktūrvienībā. Nekādā gadījumā pieteicējs nedrīkstēja sākt publiski, kur nu vēl aizskaroši un augstprātīgi, kritizēt savu dienesta kolēģu darbu. Visas viedokļu atšķirības valsts pārvaldes ietvaros ir jārisina iekšēji, pārrunājot tās dienesta sanāksmēs vai iekšējā sarakstē, bet publiski jebkuram ierēdnim ir jāpauž kompetentās amatpersonas formulētais iestādes oficiālais viedoklis.

Konkrētajā gadījumā, to neievērojot, pieteicējs amata pienākumus ir pildījis nolaidīgi.

[14] Ministrijas lēmumā atzīts, ka pieteicējs disciplinārpārkāpumu izdarījis aiz rupjas neuzmanības. Saskaņā ar Disciplinmāratbildības likuma 5.panta piekto daļu disciplinārpārkāpums atzīstams par izdarītu aiz rupjas neuzmanības, ja ierēdnis, kas to izdarījis, ir apzinājies savas rīcības nelabvēlīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvies, ka tās neiestāsies vai varēs novērst.

Ministrijas lēmumā pamatoti atzīts, ka rupja neuzmanība pieteicēja rīcībā izpaudies tādējādi, ka pieteicējs, intervijā paužot izteikumus, kas neatbilst ētikas normām un attiecas uz jautājumiem, kas nav tiešā pieteicēja amata kompetencē, ir apzinājies, ka šāda rīcība var diskreditēt Finanšu policijas pārvaldi un dienestu kopumā, bet vieglprātīgi paļāvies, ka šādas sekas neiestāsies vai tās varēs novērst. Tiesas vērtējumā, pieteicējs kā augsta ranga dienesta amatpersona ar ilgstošu darba pieredzi nevarēja nesaprast, ka viņa izteikumiem presē ir liela nozīme dienesta publiskā tēla veidošanā. Neraugoties uz to, pieteicējs ir izvēlējies paust savam dienesta amatpersonas statusam neatbilstošus izteikumus, acīmredzami vieglprātīgi (nepamatoti) paļaujoties, ka tie neradīs nelabvēlīgas sekas dienesta un valsts pārvaldes reputācijai.

[15] Pieteicējam ir piemērots vieglākais no Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzētajiem disciplinārsodiem – rājiens. Līdz ar to piemērotā soda samērīgums izvērtējams vienīgi tādā aspektā, vai nav pamata atzīt disciplinārpārkāpumu par mazsvarīgu un disciplinārlietu izbeigt, disciplinārsodu nepiemērojot (*Disciplināratbildības likuma 33.pants*).

Disciplināratbildības likuma 33.pants noteic, ka disciplinārpārkāpums ir mazsvarīgs, ja tas nav radījis nelabvēlīgas sekas vai citu personu tiesību apdraudējumu.

Disciplinārsoda lēmumā pamatoti atzīts, ka pieteicēja izdarītais pārkāpums nav mazsvarīgs. Pieteicēja neētiskie un dienestu diskreditējošie izteikumi ir publicēti laikrakstā, turklāt papildus tie publicēti arī biznesa portālā www.db.lv. Reaģējot uz publikācijai sekojošo rezonansi, dienesta vadība 2015.gada 6.oktobrī tikās ar tranzīta nozares pārstāvjiem, kas tāpat tika atspoguļots plašsaziņas līdzekļos. Arī Finanšu policijas pārvalde disciplinārlietas izmeklēšanas komisijai norādījusi, ka publicētie pieteicēja izteikumi radījuši kaitējumu Finanšu policijas amatpersonu darbam un struktūrvienības reputācijai kopumā, jo ir pamanīti sabiedrības locekļu vidū (*sk. disciplinārsoda lēmuma 7.lpp.*).

Līdz ar to disciplinārsoda lēmumā pamatoti atzīts, ka pieteicēja izteikumi ir nelabvēlīgi ietekmējuši dienesta un tā Finanšu policijas pārvaldes reputāciju, lai gan radītās nelabvēlīgās sekas nav atzīstamas par būtisku kaitējumu valsts interesēm (un līdz ar to disciplinārpārkāpums nav kvalificējams pēc Disciplināratbildības likuma 36.panta otrās daļas, kas paredz pastiprinātu atbildību par tādām pašām darbībām, ja tās radījušas būtisku kaitējumu valsts interesēm).

Proti, pieteicēja izdarītā disciplinārpārkāpuma ietekme lietā drīzāk ir vērtējama no aspekta, vai tā ir pietiekami būtiska, lai kvalificētu disciplinārpārkāpumu pēc smagāku atbildību paredzošas normas, nevis no tāda aspekta, vai pārkāpumam vispār ir bijušas kādas sekas un līdz ar to – vai tas nav mazsvarīgs.

Ņemot vērā, ka pieteicējs, būdams augsta līmeņa dienesta amatpersona, pārsniedzis savu amata kompetenci, rīkojies neētiski, klaji aizskaroši un pretēji tiesību un ētikas normām, turklāt pieteicēja rīcība ir ietekmējusi dienesta darbu, pieteicēja izdarītais disciplinārpārkāpums acīmredzami nav mazsvarīgs. Līdz ar to pieteicējam pamatoti ir piemērots disciplinārsods. Tā piemērošana konkrētajos apstākļos ir atzīstama par nepieciešamu, lai sasniegtu tiesisku mērķi – nodrošinātu, ka turpmāk pieteicējs un citas amatpersonas atbildīgi izturas pret saviem pienākumiem un nepieļauj līdzīga rakstura

nolaidību.

[16] Ievērojot minēto, pārsūdzētais lēmums ir tiesisks. Attiecīgi pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 251.panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/pieteikumu par Finanšu ministrijas 2016.gada 7.jūnija lēmuma Nr.12-34/38 „Par /pers. A/ piemēroto disciplinārsodu – rājiens" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis A.Dreimanis